

Prečítam ti
rozprávku

O Julkovi, ktorému sa nechcelo vyrásť

Julko bol najmenší zo všetkých detí v meste. Bol len o trošku vyšší ako najmenšia stolička v kuchyni! Rád sa díval na svet zdola a všetko videl veľmi zaujímavo. Stromy boli velikánske ako draky, domy rástli až do neba a jazierka po daždi boli tak blízko, že by sa v nich Julko mohol pokojne okúpať. Julkovi sa páčilo byť taký maličký. Mohol sa túliť ku kocúrikovi Citrónikovi, ku ktorému sa zmestil do pelieška. Mohol si spraviť skrýšu, kdekoľvek si zmyslel, a bol taký drobný, že pokiaľ sa mamička nepozrela poriadne pod nohy, hocikedy o Julka zavadila. Keď sa chcel hrať v tichu so svojimi autíčkami, stačilo sa ukryť pod stôl či stoličku a nikto o ňom nevedel. Keď ho raz mamička viezla ráno do škôlky, všimol si iné deti, oveľa väčšie od neho. Boli to starší súrodenci Julkových spolužiakov.

„Mami, aj ja raz budem taký veľký ako ostatné deti?“ spýtal sa Julko mamičky.

„Samozrejme, že budeš! Dokonca narastieš tak, že si budeš musieť dávať pozor na hlavu, aby si si ju neudieral kade-tade!“ povedala mu mamička.

Julko sa preľakol. Čo len bude robiť, keď mu narastú obe ruky aj obe nohy, keď mu už stromy nebudú pripomínať velikánske draky a jazierka po daždi bude prekračovať jedným malým krokom? Byť maličký bolo také zábavné! Mohol ísť na miesta, kam iné deti

nie. Napríklad pod skriňu alebo pod stôl. Keď mal chuť hrať sa sám, bol takmer neviditeľný.

A zmestil sa kocúrikovi Citrónikovi do pelechu!

„Mami, mami! A čo keď nechcem vyrásť, ale radšej byť stále takýto maličký, ako som teraz?“

Mamička sa zasmiala a pohľadila Julka po hlavičke.

„To predsa nejde, ty moje trdielko! Každý raz musí vyrásť. Aha, pozri sa na uja hasiča, ako lezie po rebríku!“ Mamička ukázala rukou na dom, po ktorom liezli muži v červených uniformách. „Keby zostal taký maličký, ako si teraz ty, z rebríka by ho odfúkol vietor a nemohol by robiť svoju prácu, ktorá je veľmi dôležitá! Alebo si všimni pani učiteľku! Je taká vysoká, že dočiahne na všetky police v škôlke a môže podať deťom hračky. Keby zostala malinká ako kedysi, nemohla by vám v kuchynke uvariť kakao, poliať kvietky ani otvoriť bránku na ihrisko! Čo by potom s vami bolo?“

Julko sa zamyslel. Každý raz musí vyrásť a byť veľký ako hora! Najprv trochu zosmutnel. Predstavil si, ako sa svet zmení, keď narastie. Kocúrik Citrónik sa mu zmestí do dlaní, stromy už nebudú pripomínať draky a už sa určite neskryje pod žiadnu skriňu ani stôl.

„Mamička, a aké to vlastne je – byť veľký?“ spýtal sa Julko.

„No... Človek je vyšší, a tak ďalej dovidí!“ povedala mu mamička, keď boli už takmer pri

dverách škôlky. „Občas je to náročné, ale väčšinou je to krásne!“

„A ty by si nechcela byť znova malá, keby si mohla? Mohla by si sa stále hrať a nemať žiadne povinnosti!“

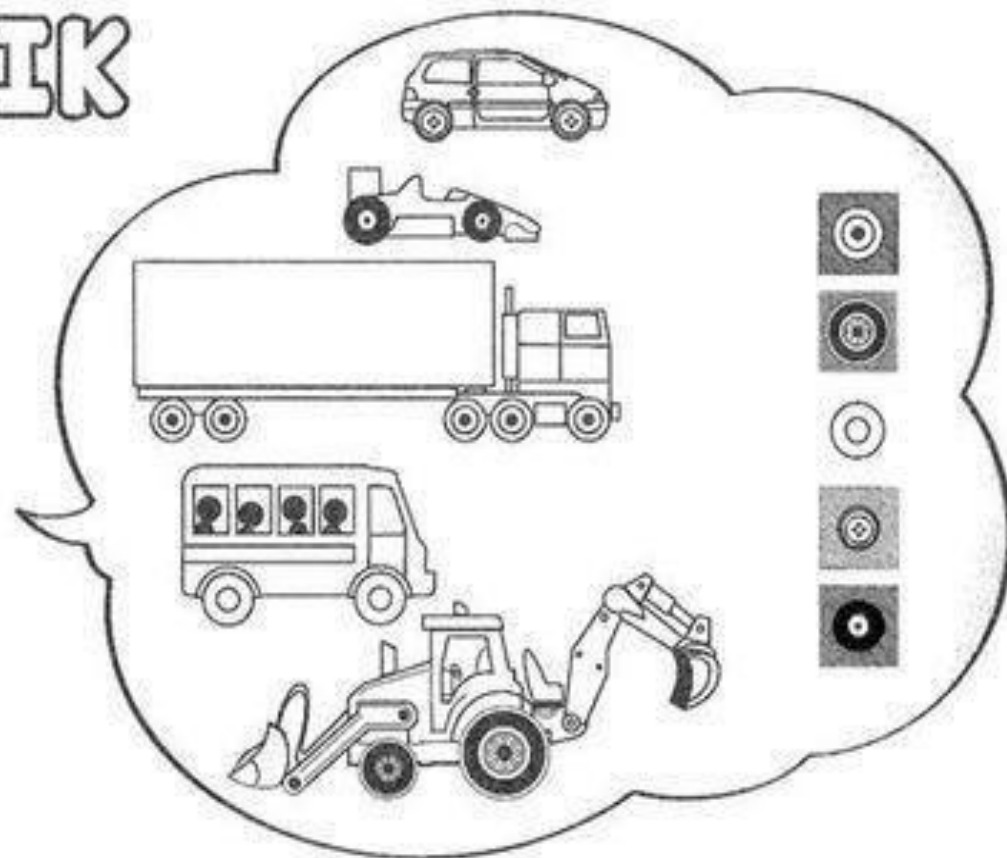
Mamička sa zamyslela a povedala:

„Každý môže zostať dieťaťom tak dlho, ako sa mu páči. Hrať sa môžeme celý život! Aj keď chodíme do práce a máme veľa starostí. A teraz šup do škôlky!“

Julko sa rozlúčil s mamičkou a rozbehol sa k ostatným deťom. Už sa nebál, že raz vyrastie! Dokonca sa na to tešil. Prvýkrát začal premýšľať o tom, čím sa stane, keď bude veľký. Možno hasičom? A možno sochárom! Alebo vedcom, ktorý skúma vesmír. Alebo krajčírom, ktorý strihá hodvábne látky! Rozhodne sa neskôr, a nakoniec na tom až tak veľmi nezáleží. Bude sa totiž stále hrať, aj keď bude dospelý!

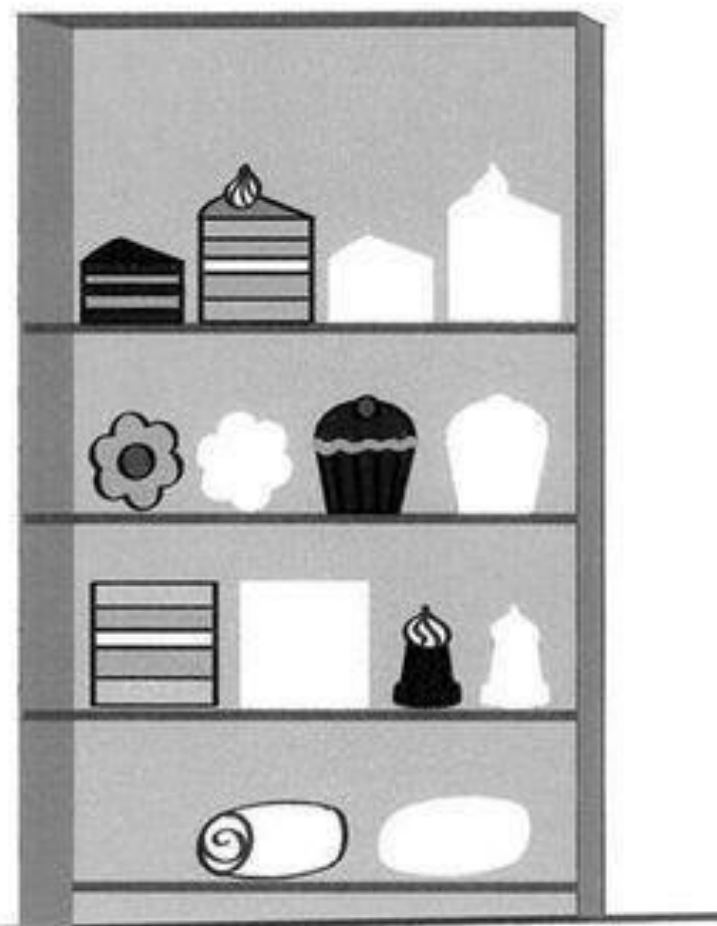

AUTOMECHANIK

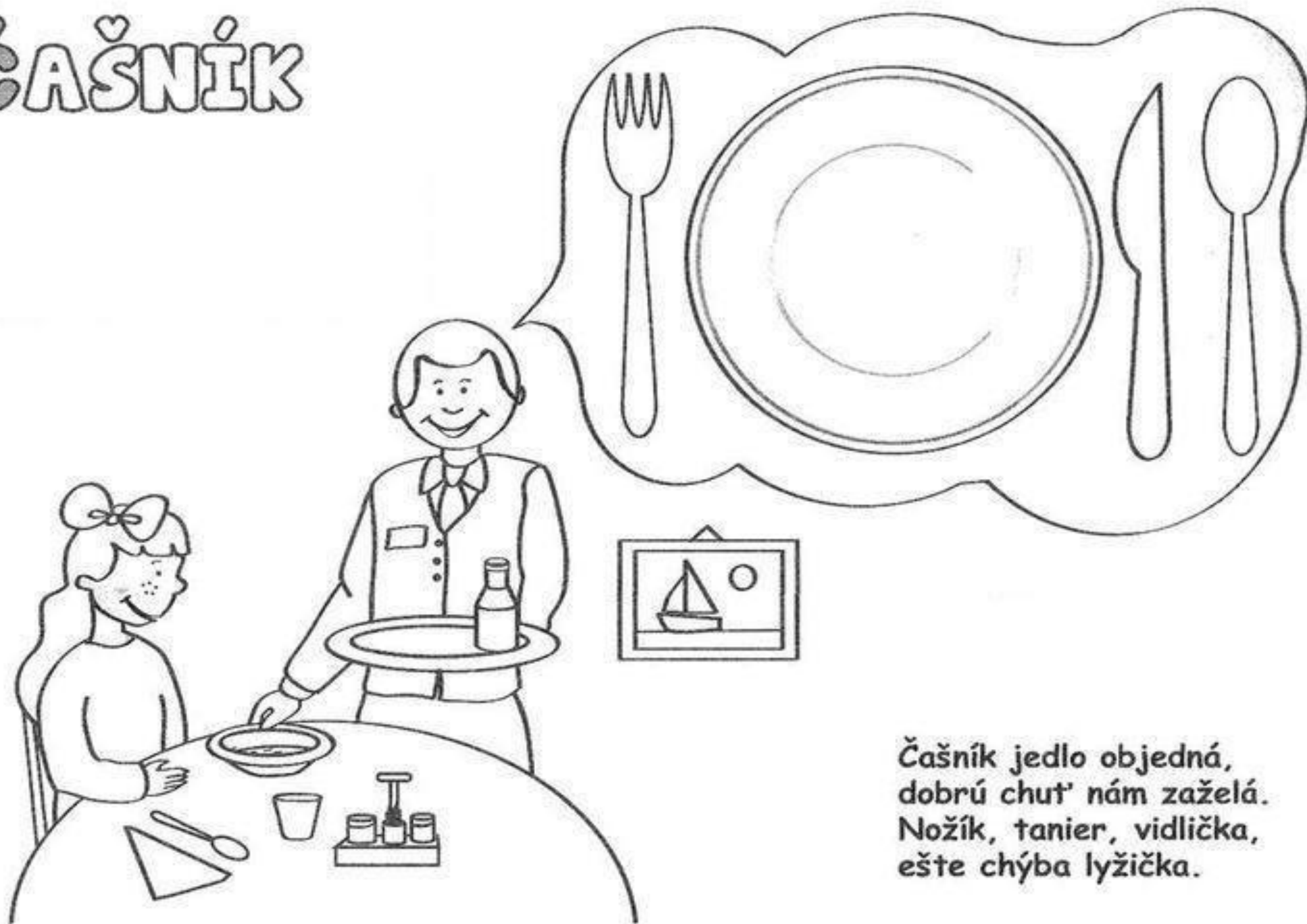
Keď sa auto pokazí,
automechanik ho opraví.
Motor, výfuk skontroluje
a kolesá namontuje.

CUKRÁRKA

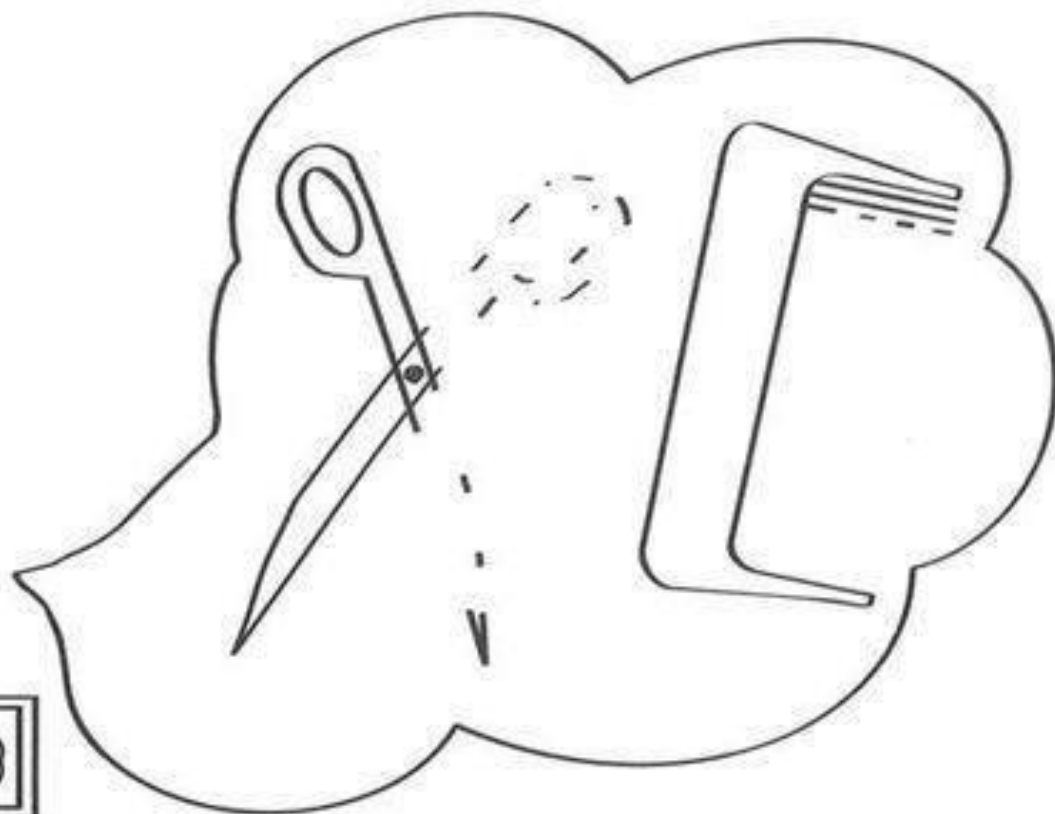
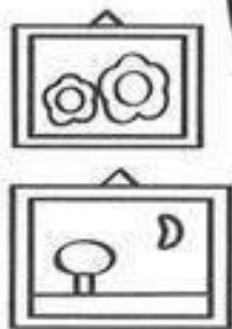
Cukrárka krém robí,
tortu šľahačkou zdobí.
Zákusok s marmeládou,
poleje nám čokoládou.

ČAŠNÍK

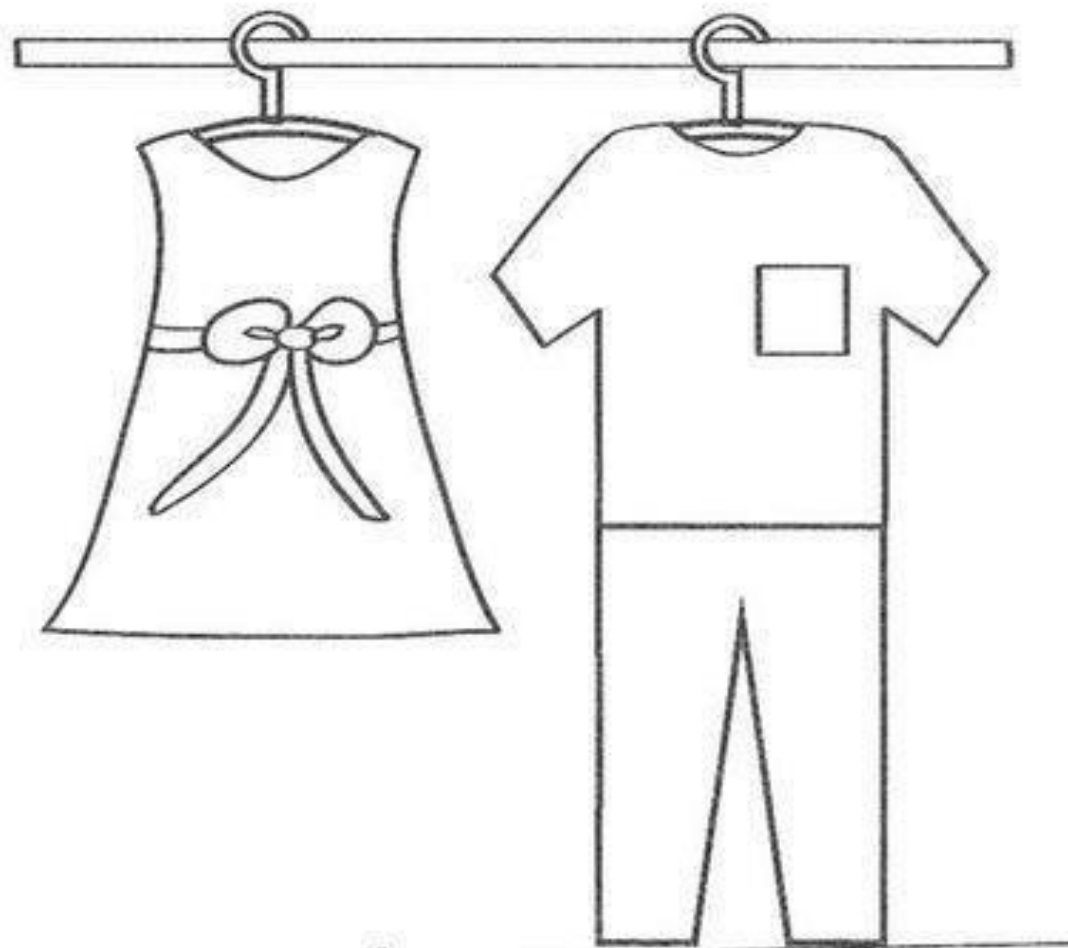
Čašník jedlo objedná,
dobrú chuť nám zažela.
Nožík, tanier, vidlička,
ešte chýba lyžička.

KADERNÍČKA

Naša milá kaderníčka,
tá je veľká odborníčka.
Umyť, ostrihať, učesať,
do zrkadla je radosť pozerat'.

KRAJČÍRKA

Krajčírka nám šije šaty,
do školy i do roboty.
Nohavice skrátí rýchlo,
s ihlou a niťou vie to isto.

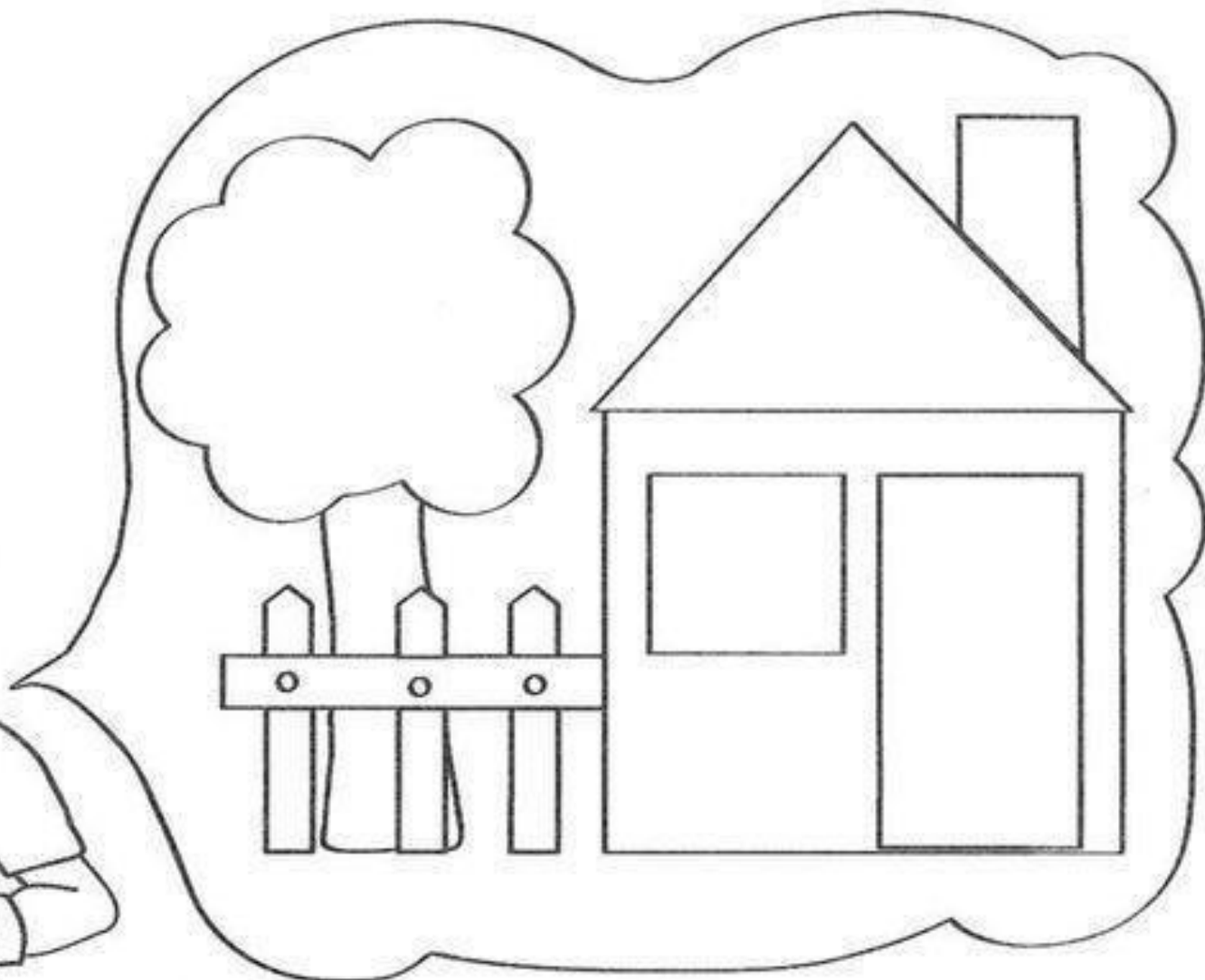
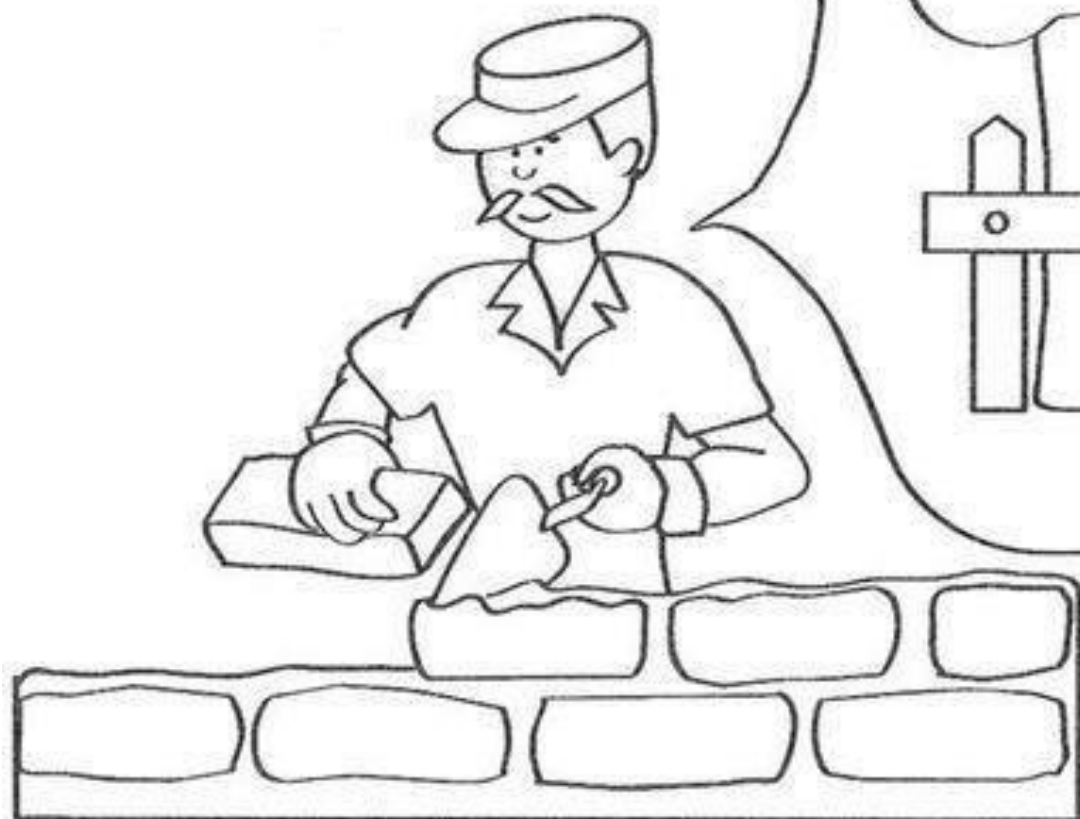
LEKÁR

Lekár ma vyšetří, keď som chorý.
Pomôže a poradí, keď ma niečo bolí.
Zúbok, noštek, oko, uško,
ruka, noha, krk či bruško.

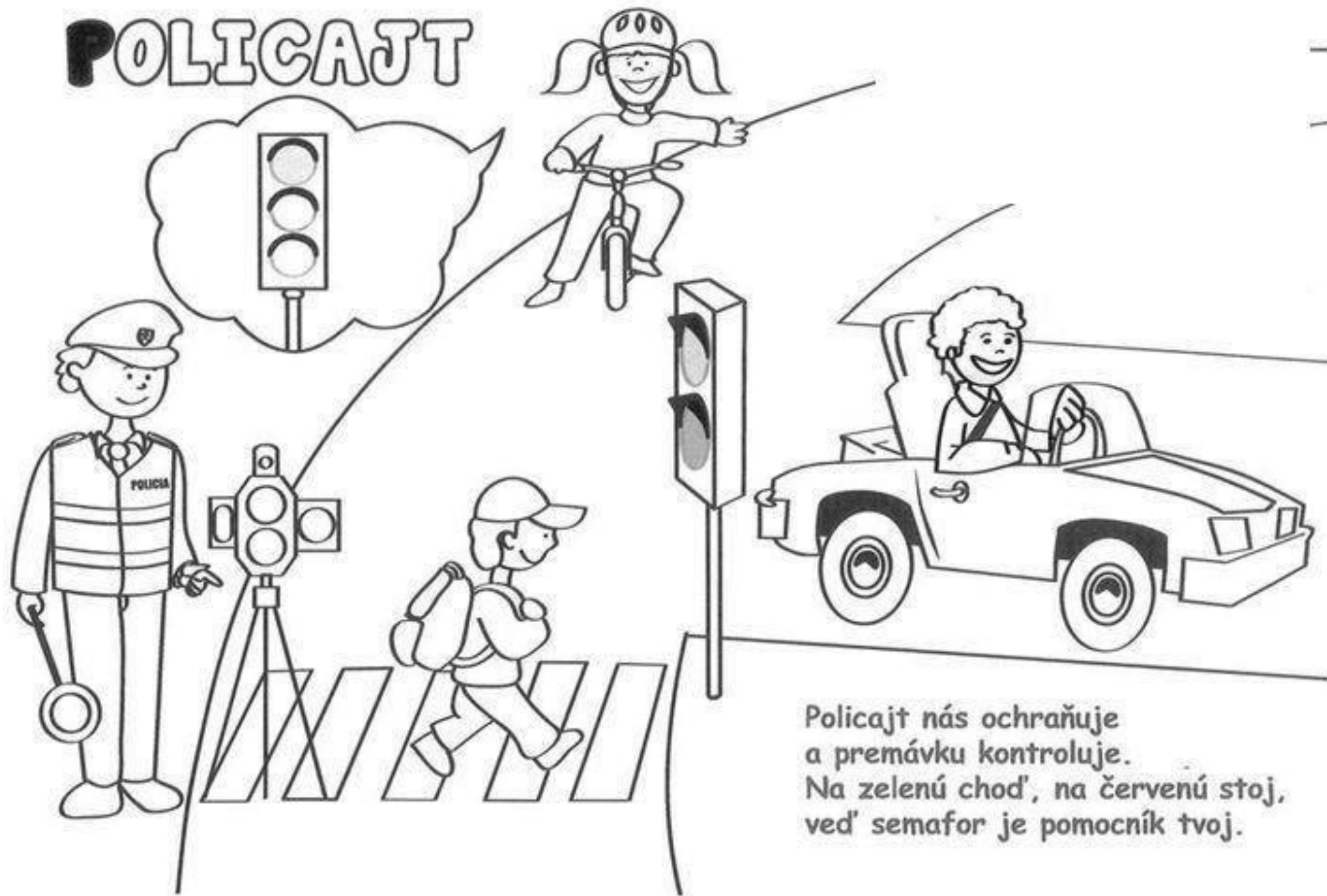

MURÁR

Murár stavia dom,
ktože bude bývať v ňom? ·
Tehla k tehle, malta k tomu,
už len strecha chýba domu.

POLICAJT

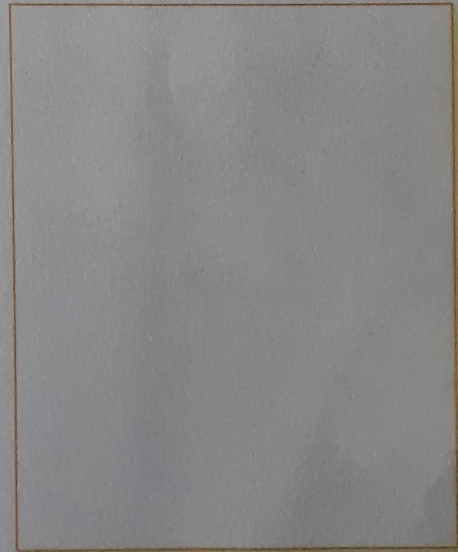
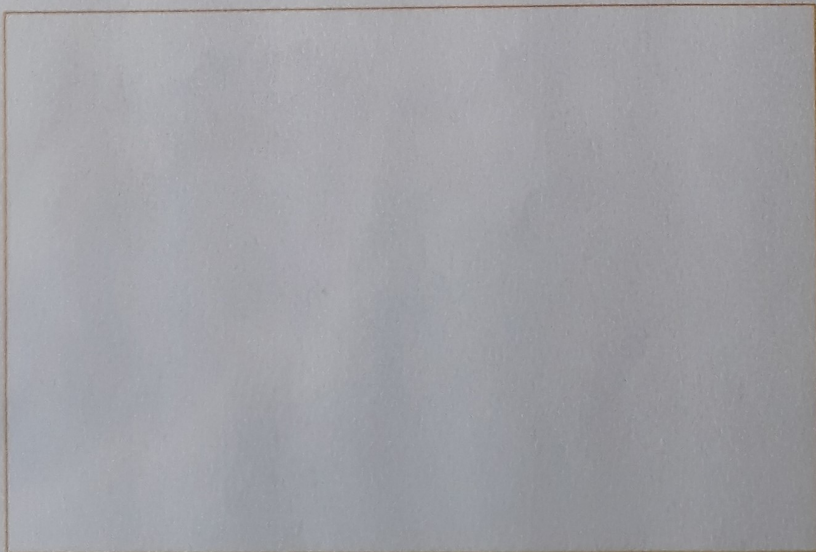
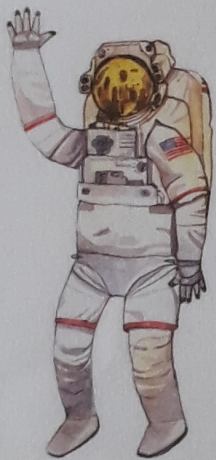
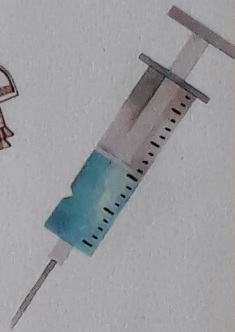
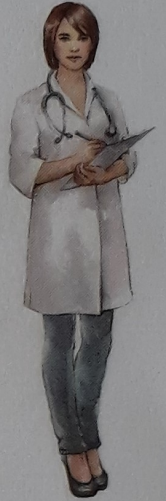
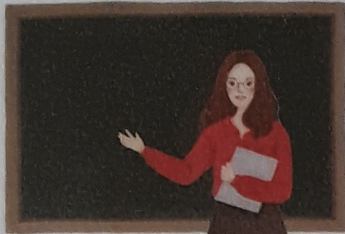

Policajt nás ochraňuje
a premávku kontroluje.
Na zelenú choď, na červenú stoj,
veď semafor je pomocník tvoj.

ČÍM BUDEM, AŽ VYRASTIEM

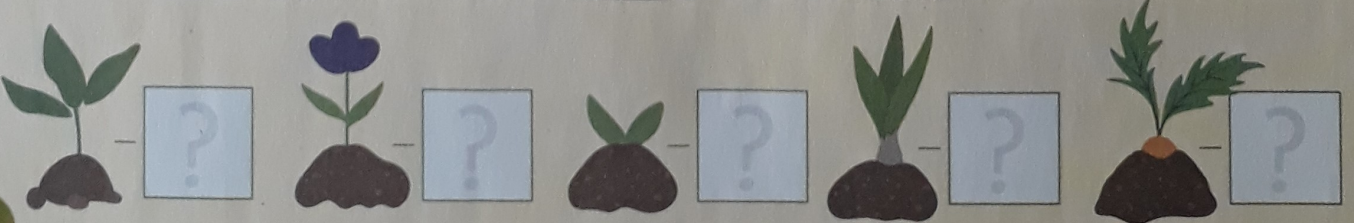
KEĎ VYRASTIEM, ČÍM JA BUDEM?
UČITEĽOM, LEKÁROM?
POVOLANIA RÔZNE MÁME,
MOŽNO BUDEM PEKÁROM.

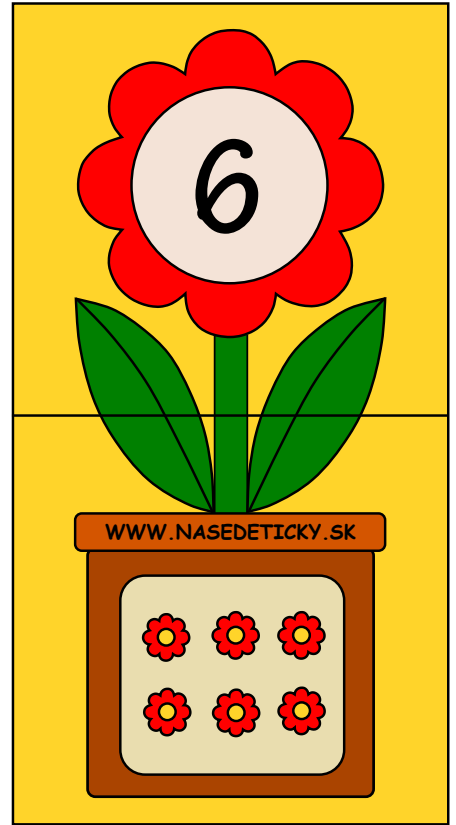
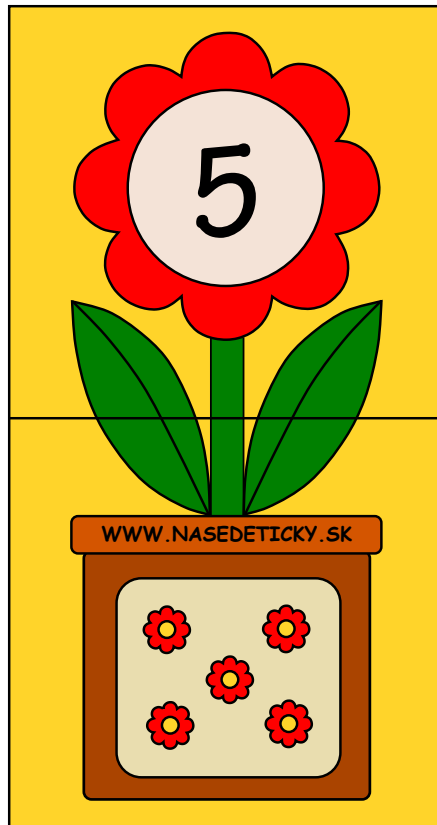
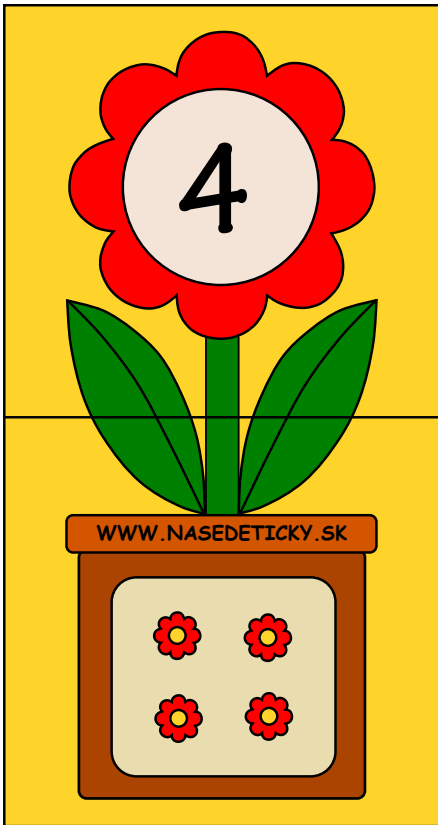
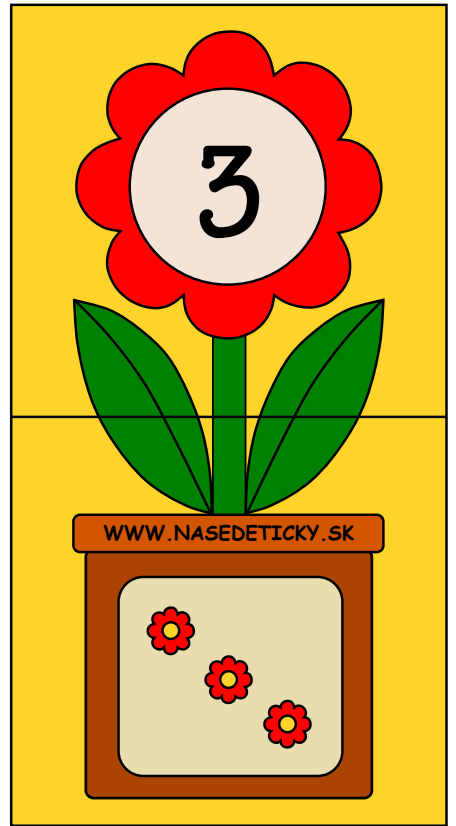
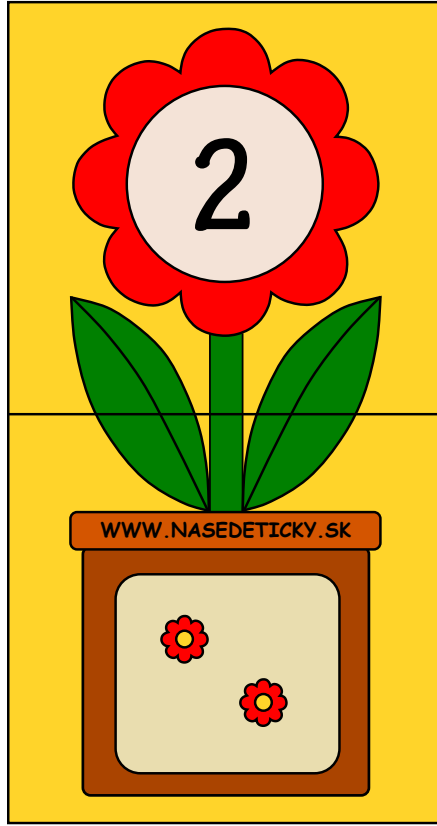
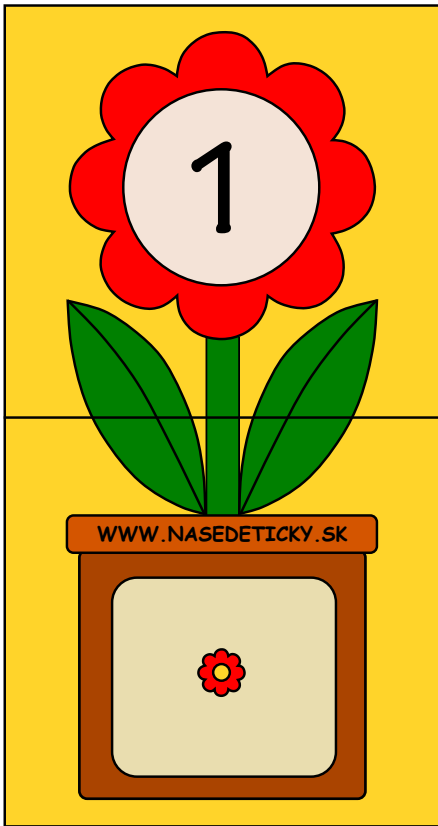

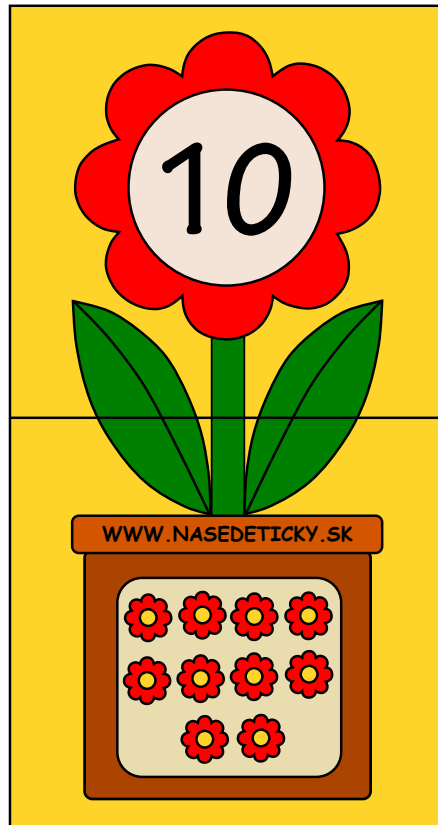
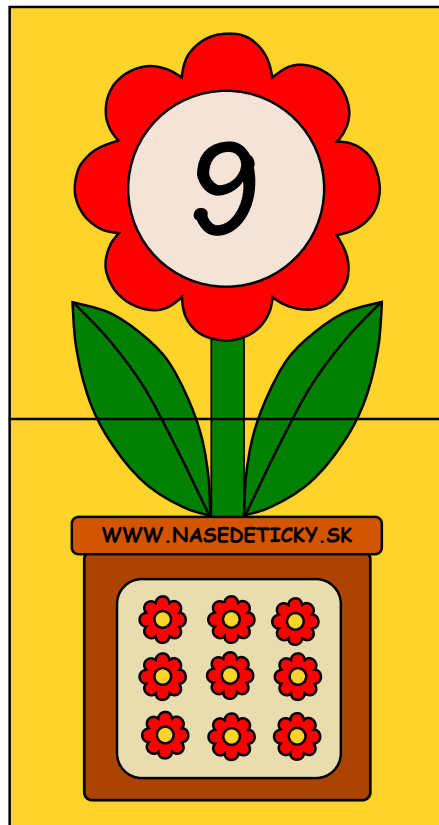
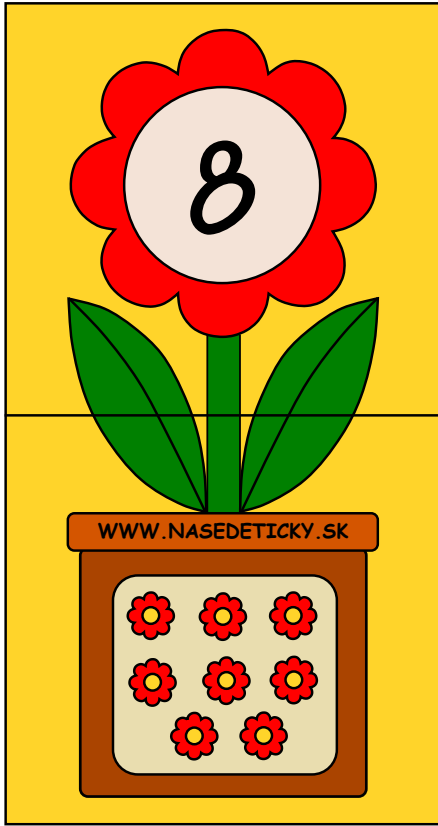
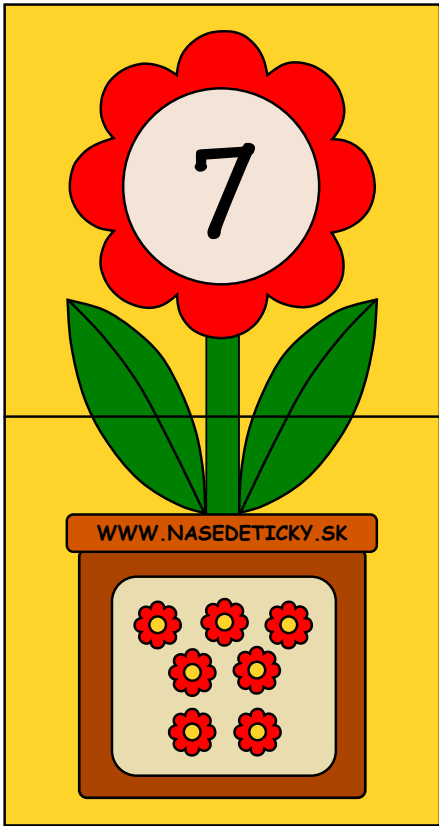

Eliška sa rozhodla krásne vysadiť hriadky. Spočítaj a zapíš číslom alebo bodkami, koľko zeleninky a kvietkov posadila.

Ceruzkou zakrúžkuj prvé tri rastlinky z prvej hriadky. Posledné dve rastlinky z druhej hriadky a päť rastliniek z tretej hriadky.

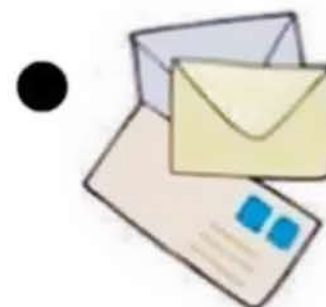

Meno:

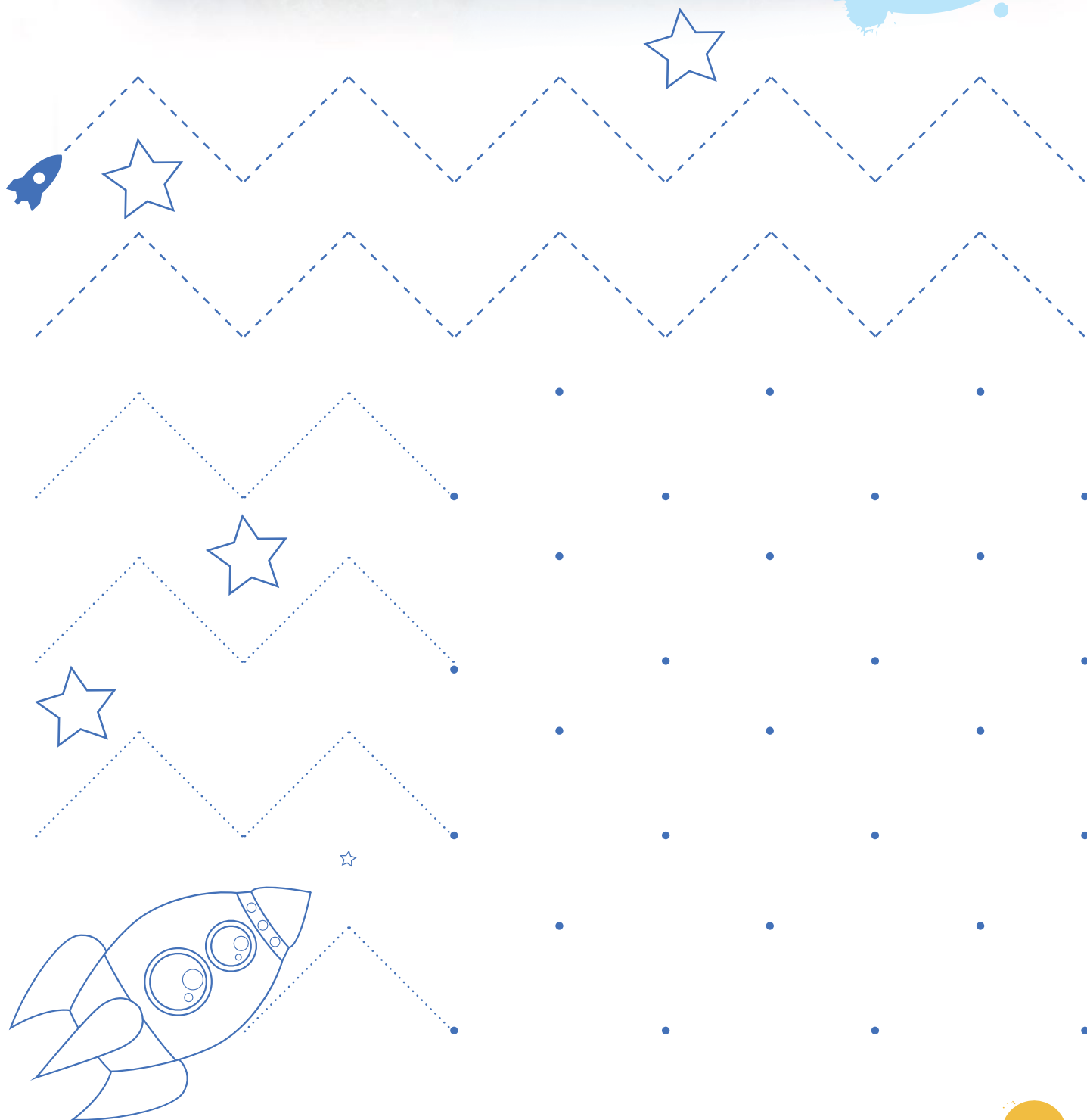
Prirad' k povolaniam správnne predmety.

RAKETOU OKOLO ZEME

DO RAKETY NASADNEME,
K HVIEZDIČKÁM SA DOSTANEME.
RAKETA JE VEĽKÝ DRAK,
POLETÍ AŽ NAD OBLAK.

Raketa letí do vesmíru k hviezdám. Pomôž znázorniť jej let v letovej dráhe najskôr rukou vo vzduchu a potom pomocou **lomených prerušovaných čiar** kresli let rakety. Obrázok si vyfarbi podľa vlastnej fantázie.

ODVÁŽNY HASIČ

POMÓOC, RATÁÁÁ, VONKU HORÍ,
NEMÔŽEM VOJSŤ DO KOMORY.
HADICU JA KRÁTKU MÁM,
NEZVLÁDNEM TO CELKOM SÁM.

